

Arrest

nr. 73 702 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 12 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 november 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Via een op 14 december 2010 gedateerde brief diende verzoekster, die op 14 april 2010 het Rijk binnenkwam, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 oktober 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard werd, die verzoekster op 3 november 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2010 werd ingediend door:

[R.M.] [...]

nationaliteit: Macedonië

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij een relatie onderhoudt en samenwoont met de heer [P.E.]. Uit het administratief dossier is ook gebleken dat zij inmiddels gehuwd zijn d.d. 30.04.2011 te Willebroek. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De bewering dat betrokkene tewerkgesteld zou zijn in een Italiaans restaurant vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar zij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

Betrokkene haalt ook aan dat het materieel niet mogelijk zou zijn om in haar thuisland een aanvraag in te dienen. Zij zegt dat al haar belangen momenteel in België liggen en dat het niet verantwoord zou zijn om in haar thuisland een machtiging tot verblijf te verzoeken. Echter, het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene zou sinds 13.04.2010 in België verblijven en verbleef dus ruim 18 jaar in Macedonië. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De aanvraag kan, in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkel gevaar, noch enige bedreiging uit voor de openbare orde en veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (zijnde dat betrokkene bereid zou zijn zich te integreren en dat ze Nederlandse lessen zou willen volgen) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 3 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken sedert 13.07.2010.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“de algemene rechtsbeginselen inzake goed en behoorlijk bestuur”*, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 3 van *“het koninklijk besluit van 7 mei 2008”*, van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), van artikel 23, eerste lid van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981 (hierna: het BUPO-Verdrag) en van de artikelen 8, eerste lid en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster verstrekt volgende toelichting:

“De aangegeven ‘REDENEN VAN DE BESLISSING’ inzake de aanvraag tot machtiging tot lang verblijf op basis van verwantschap met een E.U. burger, en die de facto de motivering uitmaakt van de bestreden beslissing is ontoereikend, zowel in feite, als in rechte omdat een aantal kapitale, en humanitair zeer zwaarwichtige elementen hetzij over het hoofd gezien werden, of minstens, bewust of onbewust, buiten beschouwing worden gelaten.

De bestreden beslissing besluit tot ONONTVANKELIJKHEID van de aanvraag op grond van de overweging dat er in deze GEEN BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN voor handen zijn die billijken dat de regularisatieaanvraag art 9 bis wordt ingediend in België, en derhalve in het thuisland (Macedonië) zou moeten worden ingediend, om vervolgens de beslissing van Brussel af te wachten. vooraleer te kunnen terugkeren!

Bij dit alles dient overwogen dat er wel degelijk BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN voor handen zijn, die zelfs op een WETTELIJKE BASIS gestoeld zijn, en derhalve dwingend ook voor de Administratie, in het bijzonder gelet de omgevende omstandigheden.

Vooreerst dient erop gewezen dat er in deze geen enkel argument voor handen is dat terug kan vallen op gevaar of bedreiging van de openbare orde en dito veiligheid, zodat er terzake geen afweging, noch gebruik van kan gemaakt worden om de getroffen beslissing te onderbouwen of te billijken.

Ten tweede dient vastgesteld dat de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand de partijen. w.o. de verzoekster, na grondig onderzoek, heeft TOEGELATEN dat zij hun huwelijk afsloten en voltrokken. Het huwelijk, de voltrekking en de beleving ervan is een vaststaand feit en gegeven dat TEGENSTELBAAR is nu dit is vastgelegd in een authentieke akte (van de burgerlijke stand) én erga omnes tegenstelbaar is als feit.

Daarbij dient gewezen op artikel 213 B.W. waarbij is voorzien bij omschrijving van de huwelijksverplichtingen wordt aangegeven dat de echtgenoten “TOT SAMENWONING VERPLICHT ZIJN” waarbij naadloos aansluit “dat zij elkaar GETROUWHEID, HULP EN BIJSTAND VERSCHULDIGD ZIJN”... Dat de bestreden beslissing al deze wettelijke verplichtingen MISKEND EN SCHENDT, en bij uitvoering tot stand brengt dat de samenwoning wordt opgeschort en tegelijk het ook quasi onmogelijk wordt de getrouwheid de hulp en de bijstand te verzekeren! Hoe kan hulp en bijstand geboden wordt wanneer de echtelieden bij uitvoering van de bestreden beslissingen op ruim TWEEDUIZEND KILOMETER van elkaar zullen moeten wonen, (volledigheidshalve tot St-Juttemis, want hoeveel jaar zal er op een beslissing moeten gewacht worden wanneer vanuit Macedonië een aanvraag tot lang verblijf wegens huwelijk zou ingediend worden?!)! Diplomatisch wordt in de bestreden beslissing gewag gemaakt van “enkel een EVENTUELE tijdelijke scheiding impliceert” terwijl enerzijds ‘eventueel’ de facto een MINSTENS EN ZEKERE tijdelijke scheiding impliceert, waarbij ‘TIJDELIJK’ een bijzonder relatief

begrip is, want TIEN JAAR is ook 'tijdelijk'! Deze motivering gelijkt derhalve NERGENS op want onthoudt zich geheel van de aanduiding van een CONCRETE TERMIJN, welke zou kunnen toelaten te appreciëren of die termijn kortstondig kan aanzien worden! In tegendeel is er de PRAKTIJK waaruit blijkt dat 'termijnen' met regelmaat van de klok ONREDELIJK (LANG) zijn!

Tegelijk worden ook de voormelde mensenrechten geschonden en miskend, want het gezin en familieleven van verzoekster en haar echtgenoot worden door de bestreden beslissingen vakkundig aan dig[g]elen gegooid en met de voeten getreden.

Dit is des te meer erg en erge[r]lijk nu er geen enkele grond of reden kan verzonnen worden waardoor deze beslissing zou kunnen gebillijkt worden!

Het is immers IN[H]JERENT aan het feit van de samenwoning, en het uiteindelijke huwelijk, dat de vreemdeling als partij zich uiteindelijk in een toestand van illegaliteit bevindt, nu de relatie eerst als DUURZAAM kan worden aanzien, en een huwelijk eerst BIJ VASTSTELLING VAN DUURZAAMHEID en ERNST van de relatie wordt toegestaan, welke termijnen nooit kunnen gedekt zijn of worden door legaal verblijf! Uiteraard en vanzelfsprekend komt de vreemdeling die hier aanvankelijk LEGAAL in het Rijk verbleef, in een toestand van illegaliteit terecht!

De buitengewone omstandigheden in deze zijn uiteraard evident enerzijds de TOESTEMMING TOT HUWELIJKSVOLTREKKING bekomen van de Ambtenaar B.S. te Willebroek, die daarmee minstens impliciet en ondubbelzinnig bewees dat de relatie ERNSTIG is, en aan alle wettelijke voorwaarden tot voltrekking van het huwelijk voldeed, en anderzijds de HUWELIJKSVOLTREKKING en de WETTELIJKE HUWELIJKSVERPLICHTINGEN, die niet alleen de huwelijkspartijen binden en verbinden, doch die ook moeten worden erkend en gerespecteerd door derden, ook door de Administratie van wie toch zou mogen worden verwacht dat zij de Wetten van het Belgische Volk naleeft, erkent en toepast, en niet, zoals in deze, kennelijk SELECTIEVE TOEPASSING van de wetten maakt, en derhalve feitelijk op willekeurige en rechtsonzekere wijze bestuur ten beste geeft, en daarbij bepaalde wetten schendt en miskent,

Tenslotte maakt het gegeven BEVEL om het grondgebied te verlaten, in de mate van uitvoering, ongeacht of dit gedwongen, dan wel vrijwillig zou geschieden, het onbetwistbare recht om onderhavige beroepsprocedure in te stellen en aan te wenden DE FACTO ONMOGELIJK wat eveneens een inbreuk uitmaakt op de rechten van verzoekster."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij stelt vooreerst vast dat in het enig middel niet nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekster nochtans voorgehouden schendingen van het gelijkheidsbeginsel en het artikel 3 van het KB dd. 07.05.2011.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39350, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Inzake de vermeende schending van art. 149 van de (gecoördineerde) Grondwet, laat verwerende partij gelden dat dit artikel de jurisdictionele motiveringsplicht betreft en het derhalve niet kan worden toegepast t.a.v. bestuurshandelingen, hetgeen de in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken ontegensprekelijk uitmaakt.

Dit onderdeel van het enig middel van verzoekster faalt dan ook naar recht.

Betreffende de vermeende schending van het artikel 3 van de wet dd. 29.07.1991, bepaling die de formele motivering betreft, merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006. nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid heeft besloten tot de onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging, vermits er geen sprake is van buitengewone omstandigheden.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt immers een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat uit art. 9 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan artikel 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering,

Laatstgenoemd artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van oponthoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België.

Verzoekster, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen weerhouden worden, kan zich niet op een ontvankelijke wijze beroepen op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

[...](R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

De door verzoekster aangevoerde elementen, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

[...]

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift voor dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden in haar hoofde, die zelfs op een wettelijke basis zouden gestoeld zijn, in het bijzonder 'gelet op de omgevende omstandigheden'.

Verzoekster voert vooreerst aan dat zij geen gevaar of bedreiging vormt voor de openbare orde. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in de bestreden beslissing terecht opmerkt dat van alle vreemdelingen verwacht wordt dat zij zicht houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Verzoeksters beschouwingen zijn derhalve niet dienstig.

Verzoekster werpt voorts op dat de ambtenaar van de burgerlijke stand haar huwelijk heeft toegelaten en dat dit aldus erga omnes tegenstelbaar is als feit. Bovendien stelt verzoekster dat de bestreden beslissing artikel 213 BW schendt, doordat het voor verzoekster onmogelijk zou worden haar huwelijksverplichtingen na te komen.

De verwerende partij laat gelden dat het loutere feit dat men in België een huwelijk afsluit, geen automatisch verblijfsrecht tot gevolg heeft. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft het huwelijk toegelaten, vermits voldaan was aan de wettelijke grond- en vormvoorwaarden, Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat hier tevens een verblijfsrecht uit zou moeten voortvloeien.

"De Raad wijst erop dat het afsluiten van een huwelijk niet automatisch een verblijfsrecht tot stand brengt" (R.v.V. nr. 69 492 van 28 oktober 2011)

"3.13. De Raad merkt op dat indien een vreemdeling zijn of haar echtgenote of echtgenoot wenst te vervoegen in België, hij overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 40bis en volgende van de

Vreemdelingenwet een aanvraag moet indienen. Het louter gehuwd zijn opent derhalve geen recht op verblijf (R.v.V. nr. 58 566 van 25 maart 2011)

De verwerende partij merkt op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeksters huwelijk erkend wordt door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, doch dat het niet kan aangenomen worden als buitengewone omstandigheid. Het loutere feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk heeft toegelaten, impliceert geenszins dat aan verzoekster een verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Verzoeksters kritiek kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekster aanvoert dat het uitvoeren van de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat zij haar verplichtingen ex artikel 213 BW niet zal kunnen nakomen, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters beschouwingen feitelijke grondslag missen.

“Verzoekster stelt dat voornoemde artikelen het huwelijk en het huwelijksleven beschermen en dat het de overheid niet toekomt de feitelijke scheiding tussen de echtgenoten te organiseren daar waar samenwoning tot de essentie van het huwelijk behoort, zoals ook blijkt uit de artikelen 213 en 214 van het Burgerlijk Wetboek, waaruit blijkt dat echtgenoten jegens elkaar tot samenwoning verplicht zijn. De Raad stelt vast dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R. v. St., nr. 159.485 van 1 juni 2006). “(R.v.V. nr. 4683 van 11 december 2007)

De verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing geenszins een verbod inhoudt voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst en verblijfsvereisten. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat een tijdelijke verwijdering van grondgebied ipse facto inhoudt dat zij haar verplichting tot getrouwheid, hulp en bijstand niet zal kunnen nakomen. Bovendien laat de verwerende partij gelden dat verzoekster niet aantoont dat haar echtgenoot haar niet kan vergezellen Aldus overwoog de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht dat de bestreden beslissing slechts een eventuele tijdelijke scheiding impliceert.

Waar verzoekster opwerpt dat de termijnen tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onredelijk lang zijn, laat de verwerende partij gelden dat verzoekster ongestaafde en hypothetische bewering uiteraard niet kan volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

In zoverre verzoekster zich beroept op de ernst en de duurzaamheid van haar relatie, laat de verwerende partij andermaal gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht heeft beslist dat dit niet als buitengewone omstandigheid kan worden aangenomen en dat derhalve terecht werd besloten tot de onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf. De loutere toestemming van de ambtenaar van de burgerlijke stand bij het huwelijk van verzoekster, houdt geenszins in dat verzoekster gemachtigd is tot verblijf op het grondgebied.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid terecht besliste verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, gelet op de gegevens die verzoeksters concrete situatie kenmerken en dit geheel binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid.

Verzoekster slaagt er immers niet in aannemelijk te maken dat er inderdaad sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden.

Voorts werpt verzoekster een schending op van de artikelen 8 en 12 EVRM.

Aangaande de vermeende schending van artikel 12 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat verzoekster zich in geen geval dienstig op deze bepaling kan beroepen. In de bestreden beslissing wordt de rechtsgeldigheid van verzoeksters huwelijk immers nergens betwist, noch wordt haar het recht ontzegd een huwelijksleven te onderhouden. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid besliste enkel -geheel terecht- dat verzoekster diende te voldoen aan de wettelijke binnenkomst- en verblijfsvereisten. Derhalve kan van een schending van artikel 12 EVRM geen sprake zijn.

Betreffende de vermeende schending van artikel 8 EVRM, merkt de verwerende partij op dat verzoekster nalaat aan te tonen op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en /familie en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V, nr. 56202 dd. 17.02.2011)

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van deze opgeworpen schending dewelke - niet naar behoren- wordt toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Subsidiair laat de verwerende partij gelden dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied aan verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., “Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen “, T.V.R. 1994, (3). 12).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993. Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing dd. 13.10.2011 heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar gezin wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoeksters middel dus niet kan worden aangenomen. De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

In zoverre verzoekster voorhoudt dat het ten gevolge van het bevel om het grondgebied te verlaten de facto onmogelijk is om een beroepsprocedure in te stellen, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters kritiek feitelijke grondslag mist, Verzoekster heeft immers een verzoekschrift ingediend tegen de bestreden beslissing.

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk is. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoeksters' enig middel niet kan worden aangenomen.”

2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan zij werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde gegevens geen elementen zijn die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens uitvoerig toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. In de tweede bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, geïndiceerd dat verzoekster sedert 13 juli 2010 niet langer regelmatig in het Rijk verblijft en haar daarom een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. Waar verzoekster nog verwijst naar artikel 149 van de Grondwet betreft, moet worden benadrukt dat dit grondwetsartikel niet van toepassing is op beslissingen van het actief bestuur (RvS 2 februari 1988, nr. 29.271; RvS 13 januari 1998, nr. 70.643) zoals de thans bestreden beslissingen. In de mate dat het middel steun zoekt in deze bepaling, faalt het in rechte.

2.3.3. In de mate dat verzoekster aangeeft dat ten onrechte is besloten dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekster betoogt dat er geen enkel gegeven beschikbaar is waaruit kan afgeleid worden dat zij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Zij maakt hiermee evenwel niet aannemelijk dat verweerder dit gegeven ten onrechte niet als een buitengewone omstandigheid weerhield.

Daarnaast wijst verzoekster erop dat zij in België gehuwd is en haar huwelijk aan iedereen tegenstelbaar is. De Raad merkt op dat verzoekster met deze stelling niet aantoont dat verweerder verkeerdelijk gemotiveerd heeft dat de relatie die verzoekster heeft met haar huidige echtgenoot geen buitengewone omstandigheid is en dat zijn standpunt dat de verplichting om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke post slechts een eventuele tijdelijke scheiding van de echtelieden impliceert kennelijk onredelijk is. Verzoekster levert immers geenszins het bewijs van haar bewering dat de behandeling van machtigingsaanvragen die worden ingediend via de Belgische diplomatieke of consulaire posten onredelijk lang aansleept. Er moet voorts geduid worden dat, mede gelet op het feit dat verzoekster niet aantoont dat haar echtgenoot haar niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, niet blijkt dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat zij en haar echtgenoot de huwelijksverplichtingen die zij, overeenkomstig artikel 213 van het BW, jegens elkaar hebben niet zouden kunnen nakomen. Verzoekster verliest daarenboven uit het oog dat de wettelijke bepalingen inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels inzake de binnenkomst, het verblijf en de vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485).

De vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat verzoeksters regelmatig verblijf sedert 13 juli 2010 verstreken is wordt niet betwist.

Ter terechtzitting zet verzoekster uiteen dat zij ondertussen zwanger is en dat de voorziene bevallingsdatum 13 augustus 2012 is. De Raad stelt evenwel vast dat, gelet op de voorziene bevallingsdatum, de zwangerschap van verzoekster dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen en dient te benadrukken dat hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuurlijke beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen (RvS 30 maart 1994, nr. 46.794). De door verzoekster verstrekte toelichting inzake haar zwangerschap is derhalve niet dienstig.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissingen genomen zijn op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 213 van het BW blijkt niet.

2.3.4 Artikel 8 van het EVRM – bepaling die verzoekster ook geschonden acht – luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In voorliggende zaak is niet betwist dat verzoekster een effectief gezinsleven heeft met haar echtgenoot. Evenwel dient tevens te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven met haar echtgenoot te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.5. Aangezien de bescherming die geboden wordt door artikel 23, eerste lid van het BUPO-Verdrag gelijkaardig is aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM en nu werd vastgesteld dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden werd, kan in casu ook geen schending van artikel 23, eerste lid van het BUPO-Verdrag weerhouden worden.

2.3.6. Waar verzoekster verwijst naar artikel 12 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen op zich verzoekster niet verhinderen om te huwen – verzoekster is trouwens reeds gehuwd – en een gezin te stichten. Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt dan ook geenszins.

2.3.7. De bewering van verzoekster, in fine van haar verzoekschrift, dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten haar de mogelijkheid ontnemt om een beroepsprocedure in te stellen en aan te wenden, wordt ontkracht door het feit dat verzoekster wel degelijk een procedure voor de Raad heeft kunnen indienen en voeren.

2.3.8. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RVS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoekster wist of behoorde te weten dat een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, slechts in België kon worden afgegeven indien zij buitengewone omstandigheden aantoonde. Zij maakt verder niet aannemelijk dat verweerder een invulling gegeven heeft aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” die niet conform is met de invulling die aan dit begrip gegeven wordt in de vaste rechtspraak van de Raad van State. De beschouwingen van verzoekster omtrent het feit dat zij pas kon huwen nadat zij een voldoende lange relatie had met haar partner en dat zij er daarom voor opteerde een strafrechtelijke inbreuk te begaan door illegaal in het land te blijven, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.3.9. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het “*Koninklijk Besluit van 7 mei 2008*”, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de niet nader bepaalde “*algemene rechtsbeginselen inzake goed en behoorlijk bestuur*”, merkt de Raad op dat zij zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen. Er ontbreekt evenwel een duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop betreffende normen volgens verzoekster door de bestreden beslissingen werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK